

[Erik Holst]

aldemokratiet siger, at der er bestemte energikilder, som absolut ikke giver os problemer. Vi mener, ingen energikilde i dag er fri for miljø- og sikkerhedsproblemer.

For det fjerde er der det internationale samarbejde både i IEA og i EF – og på nordisk plan, som vi nok synes i de allersidste par dage har givet et meget positivt resultat, når det drejer sig om samarbejde om udnyttelse af naturgassen. Vi håber på, at det kan fortsætte med, at Norge inddrages mere aktivt i dette nordiske samarbejde. Dette samarbejde vil også kunne bevirke, at naturgassen gøres endnu mere rentabel herhjemme i Danmark, end den tidligere har været betragtet som.

Endelig siger vi, at en statslig olieimport fra Saudi-Arabien eller et andet OPEC-land også er et eksempel på en sikring af energiforsyning.

Det femte og sidste spørgsmål, der for socialdemokratiet er meget vigtigt i forbindelse med energispørgsmålet, er den samfundsstyring, som vi ikke kommer uden om.

Energisektoren er af fuldstændig vital betydning for det danske samfunds økonomi, og det gælder i forhold til både miljø, produktion, beskæftigelse og velfærd – herom er jeg enig med fru Annelise Godfredsen – det er derfor i meget, meget høj grad ønskeligt, og det er ansvarligt, at samfundet foretager de nødvendige overordnede beslutninger for at styre vores energiforsyning. Jeg tror, at selv de mest gammelliberale er enige med mig i, at samfundet her har et ansvar og en mulighed, som ingen private kan klare bedre.

Jeg hilser også med tilfredshed, at vi fik en elforsyningslov og en varmeplanlægning for et par år siden, der begge to er udtryk for en erkendelse af samfundets pligt og ret til at medvirke til vore energiproblemers løsning.

Det er godt, at vi igennem den teknologiske udvikling hele tiden får ny viden, og det er rigtigt, at vi i de sidste ti år på det teknologiske område har fået uhyre stor viden om miljøspørgsmål: ting, som vi måske ikke havde tænkt på for 10 år siden, viser sig i dag at have afgørende betydning. Derfor bør vi fortsat forske i og yde en udviklingsstøtte til at skaffe os mere viden om a-kraft og de praktiske problemer i forbindelse med a-kraftbenyttelsen. Det er nok muligt, at forskningen i højere grad skal gå f.eks. på reaktorer, som vi måske ikke i dag kender så meget

til, men det er nødvendigt at skaffe sig størst mulig viden for at udelukke de former for energi, det i fremtiden ikke bliver muligt at anvende.

Jeg udelukker ikke a-kraft, men jeg understreger endnu en gang, at det med den teknologiske, forskningsmæssige og miljømæssige viden, vi har i dag, ikke er muligt at fremlægge et forslag, der kunne give vælgerne i dette land lejlighed til at sige ja eller nej, men jeg udelukker ikke, at det kan komme i de nærmeste år. Kun ved en fornuftig og forudseende planlægning kan vi sikre en energiforsyning, der opfylder vore behov og tilfredsstiller vore krav om en øget beskæftigelse, et formindsket betalingsbalanceunderskud, en stabil forsyning til lavest mulig pris og med størst muligt hensyn til miljøet både på kort og på lang sigt.

Jeg vil slutte dette indlæg med at sige, at jeg håbede, alle partier i dag kunne være enige om, at man med en saglig og udramatisk debat i folketinget om disse ganske vitale og vigtige problemer kunne have undgået det mere taktiske spil omkring dagsordener. Jeg skal kun lige sige, at det var socialdemokratiets ønske at markere, at vi ville stemme alle dagsordensforslag ned, ikke så meget på grund af substansen som på grund af det princip, der måtte ligge bag.

Arne Christiansen (V):

Jeg skal starte med at takke statsministeren og energiministeren for svaret på den forespørgsel, som venstre har været med til at stille. Jeg vil karakterisere den som en bred, men ikke særlig præcis beskrivelse af de muligheder, regeringen ser for at sikre den fremtidige energiforsyning. Afgørende er imidlertid, at dér, hvor man kunne være særdeles præcis, dér kaster statsministerens og energiministerens svar i dag ikke noget lys over det spørgsmål, som uvilkårligt meldte sig, da den første meddelelse om regeringens og – som det dengang hed – den socialdemokratiske gruppes beslutning om at udskyde beslutningen om kernekraft i det uvisse kom. Spørgsmålet lød: hvad er der sket siden SV-regeringens erklæring fra august sidste år, siden statsministerens nytårstale og hans svar på mit spørgsmål den 16. januar i år her i tinget, som har gjort, at regeringen og dele af den socialdemokratiske gruppe har opgivet